

Laureat al Premiului de excelență în cadrul concursului național de creație literară „Orașul meu”, ediția 2023, desfășurat în conformitate cu planul de activitate al Programului de Stat 20.80009.0807.19 Cultura promovării imaginii orașelor din Republica Moldova prin intermediul artei și mitopoeticii. Născut la 20 iulie 2006, elev în clasa a IX-a a Liceului Teoretic „Ion Creangă” din s. Hîrbovăț, r-nul Anenii Noi. Cadrul didactic – Svetlana Pantilei.

Alexandru DÎRȚU

LEGENDA ORAȘULUI ANENII NOI

Pașcani era o așezare mică de oameni, pitită în umbra teilor și plopiilor, un colțișor de lume rupt din rai, o bijuterie aleasă, ce împodobește valea Bâcului. Era însă sub conducerea lacomului și odiosului Husan-bei, căpitanul de trib turc ce și-a acumulat averea vărsând sânge, lăsând doar pustietate și disperare în urmă.

Husan-bei era un conducător dur. Câmpiile fertile și vaste ale Pașcanilor au fost acaparate de acest tiran. Terenurile lui agricole, fără de număr, erau prelucrate din capăt până în capăt de țărani români forțați să muncească pe arșiță și pe ploaie. Lui Husan-bei nu-i păsa. Plata mizerabilă și condițiile insuportabile, asemănătoare sclaviei, îl încântau, căci la urma urmei mormanul de galbeni pătați de lacrimi, sudoare și sânge îi va crește.

Despotul lacom avea un singur fiu, Roshan. Nimic nu indica că ar fi avut între ei vreo legătură de sânge. Era un tânăr voinic și chipeș, cu niște ochi fermecători asemenea unei luni noi, pe când Husan-bei a rămas zbârcit, ciuntit și desfigurat de toate bătăliile la care a luat parte, cu niște ochi malefici și negri ca un abis de smoală. Dar cel mai mult li se deosebea sufletele: Roshan respira pentru a aduce bucurie și lumină în viața tuturor ființelor însuflețite, pe când inima lui Husan-bei se zbătea când vedea

suferința celor nevinovați. Roshan știa că muncitorii pământului lucrau suferind de foame și sete. Deseori le aducea apă și bucate delicioase. Le aducea medicamente din țărâmurii îndepărtate, fapt ce îl înfuria pe tatăl său.

Roshan trebuia să vâneze în timpul liber, dar această activitate nu îi era pe plac, deoarece nu voia să stingă flacăra vieții unui animal inocent. Astfel, el patrula frumosele crânguri de pe moșia tatălui său pentru a salva orice vietate aflată în pericol. Într-o zi parfumată de primăvară, el patrula ca de obicei. Din senin auzi un ciripit jalnic, ce venea de la un pușor golaș de privighetoare ce a căzut din cuib. Roshan l-a examinat imediat și s-a bucurat că pasărea era teafără și nevătămată. Acum trebuia să o întorcă la cuibul ei, aflat în vârful unui fag. A fost dificil, dar Roshan a reîntors ființa la casa ei. Când cobora, s-a rupt o creangă de sub piciorul lui și a căzut. A fost zărit de o fată ce muncea în câmp, care văzându-i sângele ce curgea din rană, s-a grăbit imediat pentru a-l ajuta. Roshan a asigurat-o că este în regulă, dar fata, fără să ezite, și-a rupt rochia peticită pentru a o folosi ca pansament. „Nu trebuie să-ți rupi rochia! Nu e nimic grav, e doar o rană ușoară!” a exclamat Roshan. „Tu mereu ai dat familiei mele apă și mâncare, salvându-ne de la foamete și sete.

E timpul să întorc favoarea!” Roshan a rămas fără cuvinte, văzând frumusețea fetei. Părul ei lung și nisipos se unduia în lumina soarelui ca firele de aur din cea mai fină stofă a hainelor sultanilor. Ochii ei străluceau ca smaraldul, iar mâinile ei aveau o atingere ușoară și gingașă, în ciuda faptului că erau bătătorite de munca grea. Într-o clipă, Roshan a rămas copleșit de parfumul îmbătător al dragostei: „Cum te cheamă?” întrebă Roshan. „Aurora”.

În următoarele luni, cei doi au devenit foarte apropiați. Cu fiecare zi, dragostea lor devenea tot mai puternică, asemenea plantelor primăveratice în plină floare. Erau inseparabili. Îndrăgostiții petreceau din ce în ce mai mult timp împreună. Husan-bei nu era încântat de sosirea târzii ale fiului său, astfel că a poruncit unui servitor să îl urmărească pentru a afla unde și cu cine își petrece zilele, de se întoarce acasă târziu cu zâmbetul pe față. Auzind despre relația lui Roshan, tatăl și-a chemat fiul acasă imediat. În grabă, Roshan și-a uită caftanul în pădure lângă Aurora. „De ce m-ai chemat, tată?” „Încă mai ai curajul să vorbești... Te-ai legat cu o roabă? Cu o mizerie de fată de muntean mârșav? Cum de-ai îndrăznit să spurci sângele tău vrednic cu un gunoi, sângele meu?” Cuvintele tăioase ale tatălui său l-au sfâșiat pe Roshan. Între timp, Aurora a ajuns la palatul turcului pentru a-i întoarce caftanul iubitului, dar a împietrit pe loc odată ce a auzit din hol blestemele lui Husan-bei. Roshan și-a adunat curajul pentru un răspuns. „Tu nu înțelegi ce fată minunată este Aurora! E sufletul meu pereche!” „Sufletul pereche? O româncă? Ce a intrat în capul tău, băiete? Iți interzic să te mai întâlnești cu mizeria aia. Doamne, Allah, izgonește-i prostia fiului meu!” „Dar...” „Fără dar! Dacă mai aud odată că te uiți la ea, poruncesc să-i taie capul ei și întregii familii păcătoase ce a adus-o pe lumea aceasta!”

Aurora a auzit tot. Știa că nu-și va mai putea vedea iubitul. Era copleșită de o tristețe și o rușine imensă. A luat-o la fugă cât de departe, unde o vor duce picioarele. Și-a păstrat caftanul ca o amintire. S-a scufundat în adâncul pădurii,

dar la un moment dat s-a simțit înșfăcată de cineva. S-a zbatut, dar nu a izbutit să se elibereze. Arătarea era un călător îmbrăcat în niște straie bizare, nespecifice locului. Omul a întrebato într-o română stâlcită: „Tu Husan-bei știi?” Aurora și-a dat seama că are de-a face cu un spion rus. În ciuda pericolului în care se afla, fata nu scotea un cuvânt. Ea știa că Husan-bei avea mai mulți dușmani decât pești în râu, rusul fiind unul dintre ei. Dacă îi spunea de tatăl lui Roshan, îl pune în pericol pe dragul ei iubit. Spionul a înțeles că fata nu va vorbi și a scos un pumnal ascuțit. Din tufișuri a sărit asupra spionului cineva necunoscut. Aurora a căzut la pământ și a observat că salvatorul ei era persoana care i-a furat inima – Roshan. Voinicul a dezarmat spionul cu ușurință și printr-o lovitură l-a dat la pământ. O găsisse pe Aurora, luându-se după firele din caftan agățate de ramuri. „Nu te voi uita niciodată, cavalerul meu, iubitul meu cel drag! Chiar dacă nu vom fi împreună, îți voi păstra amintirea adânc în suflet! Te iubesc!” Cei doi se sărută cu pasiune, pecetluindu-și iubirea pentru totdeauna.

Roshan a adus spionul în fața tatălui. Husan-bei nu avea fărâma de empatie și de căldură în inimă, dar era un strateg fără de seamă. Știa că vor veni atacatorii și va fi învins. Astfel a decis că cea mai bună idee este să-și părăsească palatul din Pașcani. Fiind eliberați de sub jugul lui Husan-bei, oamenii din Pașcani au putut să construiască case și drumuri mai trainice decât s-au văzut vreodată. Petreceau și lucrau sârguincios. Vacile, oile și caprele ce pășteau câmpiile făceau cel mai gustos lapte și mai delicioasă brânză. Aurora a născut un băiețel frumos ca lacrima. Îl chema Codrin, de la pădurea mult iubită de părinți. Fiind plini de recunoștință față de ajutorul oferit de cuplu, locuitorii au decis să redenumescă frumosul lor sat Pașcani, devenit între timp oraș. Noul nume a apărut de la părul ca *anina* (regionalism pentru *nisip*) al bebelușului ce lucea în lumina soarelui ca aurul și de la ochii lui limpezi ca o lună *nouă* – Anenii Noi.